

Vítězstvo Srdca

KŇAZSKÝ LUD

Rodína Panny Márie

2015 (I) / č. 102

*Svätý apoštol Peter píše:
„Ale vy ste vyvolený rod, kráľovské kňazstvo ...
ľud určený na vlastníctvo...“*

Prvý Petrov list 2,9

Kňazský ľud

O pojmoch „kňazský ľud“ alebo „kňazský človek“ majú mnohí iba chabú predstavu a nevedia, čo to znamená pre ich duchovný život. Keďže sa ale táto téma týka všetkých katolíkov, ba dokonca všetkých kresťanov, je pre nás mimoriadne dôležitá. Preto by sme veľmi radi spoločne s vami, milí čitatelia, v tomto vydaní Víťazstva Srdca chceli prehľbiť našu vlastnú identitu a povolanie kňazského ľudu.

*P*ri kňazskej vysviacke sa diakonovi vtlača nezmazateľná pečať vkladáním rúk biskupa. Sviatostné kňazstvo je v súlade s Kristovou vôľou vyhradené výlučne mužom. No napriek tomu by všetci ľudia mali mať hlboké kňazské srdce, keďže všetci sme stvorení na Boží obraz – či muži, ženy, deti, mladí, chorí, starí, a preto každý môže čerpať z nekonečného bohatstva veľkňazského Ježišovho Srdca. A tak vždy, keď človek odpovedá na Božiu lásku a odovzdanosť svojou vlastnou láskou a odovzdanosťou, keď sa človek dáva Bohu a rozdáva ľuďom, stáva sa jeho kresťanský život šťastným kňazským životom. To nám na nasledujúcich stranách priblížia krásne príklady svätých, ako aj aktuálne svedectvá z dnešnej doby.

Používaním titulu „kňazskí ľudia“ nepadá žiaden tieň na jedinečnú hodnosť a plnú moc sviatostného kňazstva, ktorému ako jedinému bude vždy vyhradené udeľovanie pomazania chorých, rozhrešenie hriechov a vyslovenie božských slov premenenia nad chlebom a vínom. Posilnený sviatostnými milosťami môže aj „kňazský človek“ ponúkať seba samého ako dar Bohu a blíznym – skutkami milosrdenstva, modlitbou alebo obetou z lásky. Milosti prúdiace z týchto skutkov, vykonaných v kňazskom duchu obety, slúžia potom k dobru vysvätených kňazov, ktorí cítia duchovnú podporu a inšpiráciu vo svojej službe.

Svätý Ján Eudes, zakladateľ Kongregácie Ježiša a Márie a neúnavný ľudový misionár, sa dokonca odvážil túto skutočnosť sformulovať nasledovne: „Sviatostné kňazstvo je také veľké, také božské, až sa zdá, že neexistuje nič väčšieho a božskejšieho. A predsa existuje kňazstvo, ktoré určitým spôsobom prevyšuje kňazstvo každého kňaza: je to poslanie pracovať na posvätení kňazov tým, že zachraňujeme záchrancov a pasieme pastierov. Tým, že získavame svetlo pre tých, ktorí sú svetlom sveta, a posväcujeme tých, ktorí sú posvätením pre Cirkev.“

Aj svätý pápež Ján Pavol II. si vždy s vďakou spomínal na svojho otca, ktorý síce nebol kňazom, ale mal hlbokú kňazskú dušu, ktorá žila úplne z Boha a pre Boha: „*Myslím na to, ako som sa od malička učil v mojej rodine modliť a zverovať sa Bohu. Po smrti mojej matky a potom po smrti môjho staršieho brata som zostal sám s mojím otcom, hlboko nábožným človekom. Denne som mohol pozorovať jeho život, ktorý bol dôstojný ... a stal sa životom neustálej modlitby. Stávalo sa, keď som sa niekedy v noci zobudil, že som našiel svojho otca kľačiaceho na zemi tak, ako som ho vždy videl kľačať vo farskom kostole. Obdivoval som svojho otca ... Tým, že zakúsil ťažké rany osudu, otvorili sa v jeho vnútri nezmerateľné hĺbky. Jeho utrpenie sa premenilo na modlitbu. Táto jednoduchá skutočnosť – vidieť svojho otca kľačať, mala na mňa v mojej mladosti rozhodujúci vplyv.*“

Prameň: Nebojte sa, André Frossard v rozhovore s Jánom Pavlom II., 1982.
Dar a tajomstvo – k 50. výročiu mojej kňazskej vysviacky, Ján Pavol II., 1996.

Spoločné áno sa stane požehnaním

Nikdy sa nestal kňazom ani mníchom, no napriek tomu ho Boh viedol kňazskou cestou, jedinečnou v celých dejinách Cirkvi. Mikuláš z Flüe (Niklaus von Flüe, známy ako Bruder Klaus, brat Klaus) – roľník, sudca a desaťnásobný otec rodiny. Žil (1417 – 1487) vo švajčiarskom kantóne Obwalden. Tohto mystika a veľkého muža modlitby a pôstu jeho súčasníci právom nazývali „žijúci svätý“. V rokline Ranft, vzdalenej asi 15 minút cesty od jeho hospodárstva, žil až do svojej smrti ako pustovník dve desaťročia iba zo svätej Eucharistie. U brata Klausu, známeho v celej Európe, mnohí ľudia – jednoduchí, učení, kňazi, politici či dokonca kráľovskí vyslanci z rôznych krajín, hľadali a vždy nachádzali múdru radu.

Tento svätec nestratil nič zo svojej príťažlivosti ani po 500 rokoch. Mnohí pútnici, medzi nimi i protestanti, prichádzajú ku krištálovému sarkofágu do kostola v meste Sachseln, aby si uctili pozostatky svätého brata Mikuláša, ukryté pod striebornou maskou. Na sarkofágu je nápis „pater patriae“ – „otec vlasti“. Aj nedávno svätorečený pápež Ján Pavol II. pri príležitosti svojej návštevy Švajčiarska v roku 1984 kľačal na hrobe tohto švajčiarskeho národného svätca a modlil sa: „*Pán môj a Boh môj ... Vďaka tvojmu vedeniu sa stalo jeho ... manželstvo a rodina vo Flüeli miestom viery a modlitby. Vďaka tvojej dobrotivej prozreteľnosti našiel brat Mikuláš v Dorote chápanú manželku, ktorá s ním prežívala jeho boje, ktorá sa s ním modlila o silu počúvať tvoju božskú vôľu. Ty si povolal Dorotu, aby namiesto svojho manžela prevzala zodpovednosť za rodinu, dom a hospodárstvo, aby tak životná cesta svätého Mikuláša bola voľná pre život v Ranfte, aby bol slobodný pre modlitbu, slobodný pre tvoju úlohu prinášať pokoj. Bože, ty si prameň pokoja ... Daj, aby sme spolu s bratom Mikulášom a jeho sväto žijúcou manželkou Dorotou stále viac uznávali, že pravé zmierenie a trvalý pokoj pochádzajú jedine od teba.*“

Zaujímavé je, že práve budúceho svätca pokoja, ktorému Švajčiarsko vďačí za jedinečnú ochranu v druhej svetovej vojne (porov. Víťazstvo Srdca č. 66), trápil strašný nepokoj; a to aj napriek rodnému šťastiu i veľkej obľube, ktorej sa ako politik tešil. Mikuláš prežíval veľký vnútorný boj a zároveň pociťoval veľkú túžbu po Bohu. Všetko ho to natoľko ťažilo, že sa stal nezvyčajne mlčivým.

*A*ko 47-ročný sa vzdal všetkých úradov a v tichej modlitbe hľadal ešte viac Božiu blízkosť. Jedného dňa počul slová: „*Odvzdaj sa do Božej vôle ... a ochotne prijmi to, čo chce s tebou vykonať Boh!*“

Mikulášovi sa vodilo teda podobne ako svätému Petrovi, ktorému Ježiš povedal: „*Iný ťa opáše a povedie, kam nechceš.*“ Keď na sviatok sv. Gallusa v roku 1467 ako 50-ročný, so súhlasom celej rodiny, opustil svoj domov, aby novým spôsobom slúžil Bohu, mal vtedy jeho najmladší syn Klaus, ktorý sa neskôr stal kňazom, iba tri mesiace. Hoci sa toto Mikulášovo rozhodnutie dodnes stretáva s kritickými ohlasmi a nepochopením, jeho odchod nebol v žiadnom prípade nezodpovedným čudáctvom alebo výrazom jeho egoizmu a únikom zo spoločnosti. Oveľa viac to bola tvrdo vybojovaná odpoveď na Božie volanie. Brat Mikuláš by tento krok, ktorý sa odohral 20 rokov po sobáší, keď si s Dorotou povedali svoje prvé áno, nikdy neurobil bez druhého rozhodného áno, ktoré mu dala jeho manželka. Svojím súhlasom Dorota podporovala povolanie svojho manžela a priniesla túto obeť spolu s ním a pre neho, hoci srdce a rozum to nedokázali pochopiť. Súhlas svojej Doroty označoval Mikuláš vždy za jednu z troch veľkých životných milostí darovaných Bohom.

Dôkazom toho, že toto neuveriteľné rozhodnutie sa udialo skutočne podľa Božej vôle, je na jednej strane výnimočný zázrak – brat Mikuláš žil bez prijímania akejkoľvek potravy – a na druhej strane to dokazuje jeho požehnané pôsobenie. On, ktorý zo sveta odišiel, bol zrazu celým svetom vyhľadávaný. Mnohí sa vďaka nemu obrátili a boli uzdravení. O jeho manželke Dorote sa dokonca píše, že občas prichádzala po radu k „žijúcemu svätcovi“, spolu s ním sa zúčastnila na svätej omši a príležitostne prinášala jeho návštevníkom jedlo. Nič z toho by Dorota nebola robila, keby sa roklina Ranft nestala aj pre ňu, rovnako ako pre jej muža, miestom pokoja.

Spolu so svojimi deťmi stála aj pri smrteľnej posteli 70-ročného svätca a v tej chvíli dokázala v srdci potvrdiť inšpirovane vyslovené slová svojho manžela: „*Pokoj je vždy v Bohu, lebo Boh je pokoj.*“

Celé hodiny sa tento Boží muž klaňal cez zamrežované okno Pánovi prítomnému v susednej kaplnke. Až potom sa cez ľavé okno, ktoré smerovalo k „svetu“, s radostnou tvárou obracal na čakajúcich, aby si vypočul ich úmysly. Keď bol nápor návštevníkov veľký, vychádzal von k tým, ktorí u neho hľadali radu a pomoc, každému podal ruku a hovoril: „*Nech Vám Boh dá dobré, blažené ráno; vám, drahí priatelia a milí ľudia!*“

Svätí nepadajú z neba

Na každého budúceho svätca má v prvom rade vplyv jeho rodina.

V prípade svätej Terézie z Lisieux to boli jej vzorní rodičia

Louis (1823 – 1894) a Zélie (1831 – 1877) Martinoví,

ktorí budú v tomto roku svätorečení.

Svoju dcéru doslova „vychovali pre nebo“.

*M*arie-Zélie Guérin, dcéra policajta, vyrastala v severofrancúzskej Normandii. Temperamentnú, ale chorľavú a veľmi citlivú Zélie už od detstva priťahoval život zasvätený Bohu, život, ktorý chcela venovať chorým a chudobným. Keď však prosila o prijatie u vincentiek v Alençone,

predstavená jej bez zaváhania odvetila: „*To závisí od Božieho rozhodnutia.*“ Tu upriamilo dievča svoju jednoduchú prosbu priamo na Boha: „*Tak vstúpim do manželstva, aby som splnila tvoju svätú vôľu. No potom ťa prosím, daruj mi veľa detí a daj, aby ti boli všetky zasvätené.*“

Zélie, veľmi pekná a tiež mimoriadne nadaná, sa naučila zhotovovať umelecky známe alençonské čipky a ako 22-ročná si otvorila svoj vlastný obchod, ktorý dodával žiadaný tovar až do Paríža.

Oštyri roky neskôr stretla mladého muža a jeho vznešená tvár na ňu mocne zapôsobila. Zélie začula vnútorný hlas: „*To je ten muž, ktorého som pre teba určil.*“ Tento neznámy muž bol hodinár Louis-Joseph Martin, 35-ročný syn hlboko veriaceho dôstojníka, priateľ prírody a literatúry, ktorého jeho neobyčajná láska k Bohu vo veku 22 rokov volala tiež do kláštora. No prijatie k augustiniánom v St. Bernard stroskotalo na jeho nedostatočných znalostiach latinčiny. Tak viedol počas ôsmich rokov vo svojom hodinárstve a klenotníctve v Alençone takmer mníšsky a vnútorne tak veľmi naplnený život, že by sám nikdy nepomyslel na sobáš – až kým nezasiahla Božia prozreteľnosť. Louis a Zélie sa spoznali a za krátku dobu troch mesiacov sa ich srdcia tak zblížili, že si 13. júla 1858 dali pred Bohom svoje áno.

Hoci oboch doteraz naplňala tichá túžba po kláštornom živote, prostredníctvom svojho spovedníka dospeli k hlbokému chápaniu kresťanského rodičovstva: ich odovzdanosť Bohu sa mala teraz navonok prejavíť tak, že mu darujú svoje deti. Zélie si pritom osvojila odporúčanie jedného kňaza: „*Mladá matka má ... svoju dušu celkom ponoriť do Boha, ktorého stvorenie, obraz a vlastníctvo v sebe nosí a živí. Pre nastávajúci život má byť svätýňou, oltárom, bohostánkom. Nech vedie aktívny sviatostný život, ktorý ju ... posväcuje, aby z neho čerpala prirodzené a nadprirodzené krásy ... a aby ich odovzdala dieťaťu, ktoré porodí.*“ Zélie bola v celom svojom bytí úplne zameraná na to, aby sa ako matka nezištne darovala – až tak, že neskôr napísala: „*Keď sa nám narodili deti, žili sme už len pre ne, to bolo celé naše šťastie ... Preto som ich chcela mať veľa, aby som ich vychovala pre nebo.*“

Najtúžobnejšie želanie matky Zélie, darovať Bohu syna kňaza, sa jej nesplnilo. Svojich oboch vrúcne vymodlených synov musela jedného po druhom už po niekoľkých mesiacoch vrátiť Bohu. Počas desiatich rokov osemkrát zažila šťastie materstva, no musela sa prizerať, ako štyria z „malých anjelikov“ umreli v jej náručí. No aj takto sa naučila stále hlbšie spájať s Božou vôľou a všetko prijímať bez najmenej pochybnosti o jeho dobre.

Jej jediným želaním bolo privádzať svojich drahých k Bohu. „*O štyri z mojich detí je už dobre postarané a ostatné sa do neba tiež dostanú, no s viacerými zásluhami, pretože budú mať viac času osvedčiť sa!*“ Vo všetkých skúškach bola Zélie podporovaná vnútornou silou a nadprirodzeným zmýšľaním svojho manžela; a práve v ťažkostiach sa ukázala veľkosť jej vlastnej duše a jej statočnosť. Táto žena pracovala za troch, ale aj napriek tomu vedela zvládnuť výzvy každodenného života s múdрым pokojom a jemným humorom.

Louis aktívne podporoval svoju manželku v jej namáhavom povolaní čipkárky. Obaja však vnímali výnosný obchod iba ako prostriedok na to, aby mohli svojim dcéram umožniť dobré vzdelanie a pripraviť im veno. Keďže Boh bol stredobodom ich každodennej práce, manželia využívali časť svojho majetku na to, aby poskytl ubytovanie chudobným a aby pomohli ľuďom v núdzi.

Táto žitá láska k blížnemu obom umožnila prístup k niekoľkým zomierajúcim, ktorí prijali sviatosť práve ich zásluhou. Za tých, ktorí sa nechceli zmieriť s Bohom, sa celá rodina neochvejne modlila a s detskou radosťou sa potom mohla tešiť z víťazstiev obrátenia.

*Z*ivot v dome Martinovcov sa vyznačoval jednotou duší manželov, ktorí pri výchove svojich detí našli obdivuhodnú zlatú cestu medzi prísnosťou a nežnou láskou. Často nechali za seba hovoriť svoj hrdinský príklad najmä vtedy, keď chceli priviesť svoje dcéry k malým sebazapreniam, ktorými by v každodennom živote urobili Ježišovi radosť a darovali by mu tak „perly do jeho koruny“.

*B*oh bol v tejto rodine na prvom mieste. Louis a Zélie obvykle začínali deň svätou omšou už v skorých ranných hodinách. Susedia, ktorí ráno počuli zvuk zatvárania bránky, neskôr hovorili: „*To je svätý manželský pár Martinovcov; idú do kostola. My môžeme ešte spať.*“ Po večeroch sa rodina modlievala pred sochou Panny Márie, čítali zo životopisov svätých a rozprávali sa o duchovných veciach, súvisiacich so sviatkami v cirkevnom roku.

Aj napriek intenzívnemu kresťanskému rodinnému životu sa manželia občas oddelene utiahli do kláštora, aby boli sami s Bohom ... Otec Louis bol skalou, patriarchom rodiny a súčasne aj stelesnenou dobrotou. „*Môj manžel žije sväto,*“ hovorila Zélie s vďakou, „*takého by som priala všetkým ženám.*“ Louisova zbožnosť nepoznala ani kompromisy, ani strach pred ľuďmi. Viedol skutočne asketický život, ktorý vychádzal z jeho veľkej lásky k svätej Eucharistii a z rozjímania o Pánovom utrpení: „*Keď často prijímame Pána Boha, nemali by sme sa cvičiť aj v sebazaprení?*“

Už v roku 1864 sa u 32-ročnej matky Zélie ukázali prvé príznaky ťažkej choroby. O osem rokov neskôr sa Zélie so svojím ustarosteným manželom predsa len rozhodla pre deviate dieťa a 2. januára 1873 priviedla na svet Terezku, ktorá sa už čoskoro stala miláčikom a slniečkom celej rodiny. O necelé štyri roky však zaznela hrozivá diagnóza: neoperovateľná rakovina prsníka! Pre rodinu to bol šok. Zélie však prijala túto ťažkú skúšku statočne a rozhodla sa: „*Chcem využiť všetky dni.*“ Svoju prácu robila so železným sebazaprením a aj napriek stále sa zväčšujúcim bolestiam sa i naďalej snažila byť veselá. Kvôli svojim blízkym s tajnou nádejou dúfala v uzdravenie, ale súčasne sa pripravovala na rozlúčku. Vo svojej odovzdanosti myslela hlavne na svoju tretiu najstaršiu dcéru, ktorá mala dosť zložitý charakter: „*Ak by obeta môjho života postačila, aby sa Leonie stala svätou, priniesla by som ju z celého srdca.*“

Po veľkom utrpení Zélie Martinová usnula v prítomnosti svojho milovaného Louisa vo veku 45 rokov v noci 28. augusta 1877.

*N*a druhý deň ráno priviedol 54-ročný vdovec svoju štvorročnú dcéru Teréziu k matkinej smrteľnej posteli. Túto rozlúčku neskôr samotná svätá opisuje nasledovne: „*Zobral ma do náručia a pritom mi povedal: ‚Pod a pobozkaj poslednýkrát svoju úbohú mamičku.‘ A ja bez toho, aby som povedala čo i len jedno slovo, som pritlačila svoje pery na čelo mojej milovanej mamy.*“

*L*ouisovi sa po devätnástich rokoch šťastného manželstva zrútil svet. Prestahoval sa do Lisieux a tu sa plne venoval výchove svojich dcér. Veľkú pomoc našiel v najstaršej dcére, 17-ročnej Marie. Jemu ako otcovi bolo dopriate v nasledujúcich rokoch zažiť, ako jeho dcéry – plody nádherného manželstva so Zélie – jedna po druhej nachádzali svoje povolanie v rehoľnom živote. Marie a Paulina vstúpili do karmelu v Lisieux. Rozlúčka so svojou 15-ročnou „malou kráľovnou“ Teréziou bola pre 64-ročného otca obzvlášť ťažká: „*Iba Boh sám môže žiadať takúto obeť ... ale moje srdce je predsa naplnené radosťou!*“

Dokonca aj Léonie sa stala sestrou v Ráde Navštívenia Panny Márie. Keď sa mu aj Céline, piata dcéra, zdôverila so svojím priáním stať sa karmelitánkou, zvolal: „*Pod', pôjdeme pred Najsvätejšiu oltárnu sviatosť poďakovať Pánovi za milosti, ktoré preukazuje našej rodine ... Je to pre mňa veľká česť, že dobrý Pán Boh si odo mňa žiada všetky moje deti. Keby som mal ešte niečo lepšie, poponáhlal by som sa ponúknuť mu to.*“

*„Keby som ja
s mojím charakterom
bola vychovávaná rodičmi bez čnosti,
alebo keby ma boli rozmaznávali,
stala by som sa veľmi zlou
a možno by som bola
aj zatratená.“*

*Jeho dcéry neskôr napísali: „Ty najlepší spomedzi všetkých otcov, ty, ktorý bez počíta-
nia dávaš Bohu všetku nádej tvojej staroby ... ako ťa budeme oslavovať,
keď raz budeme v nebi!“*

Louis sa zdôveril svojim dcéram, že sa raz pri pohľade na také množstvo prijatých milostí a dobrodení modlil nasledovnú modlitbu: „Môj Bože, to je priveľa, áno, som až príliš šťastný, to nie je možné ísť takto do neba, chcel by som pre teba niečo pretrpieť.“ A ponúkol sa mu ako obeta. A Terézia si spomína: „Slovo ‚obeta‘ cez svoje pery iba vydýchol, neodvážil sa ho pred nami vysloviť, ale my sme pochopili.“

V roku 1888 daroval Louis Martin 10 000 frankov na nový hlavný oltár v Katedrále sv. Petra v Lisieux. Takúto veľkodušnosť považoval za prehnajú aj jeho dobrosrdečný švagor, ktorý sa – aj napriek prísnemu utajeniu – o tom dozvedel a svoju nespokojnosť aj patrične vyjadril. Malá Terezka ale svojho otca obhajila: „Keď nás všetky daroval Bohu, je to úplne prirodzené, že prispeje aj na oltár, aby tak mohol na ňom priniesť ako obeť nás aj seba.“

*S*kôr než Céline uskutočnila svoju túžbu, starala sa o otca až do jeho smrti. Po dvoch vážnych mozgových príhodách prežíval Louis skutočné utrpenie: rozum sa mu stále viac zatemňoval a častejšie upadal do nepredvídateľných stavov pomätenia, dokonca až halucinácií. Viac než tri roky musel byť hospitalizovaný na psychiatrickej klinike. Jeho dcéry týmto jeho stavom veľmi trpeli, ale zároveň chápali, že tieto spoločne nesené utrpenia „*sú vhodné na to, aby z nás urobili svätých*“. Louis sám sa raz vyjadril, že takýto ponížujúci osud je: „*najťažšou skúškou, aká môže človeka postretnúť*“. Fázy duchovnej jasnosti mu vždy znovu ponúkali dostatočne veľa príležitostí na to, aby vedome a s odovzdanosťou do Božej vôle „*vychutnával*“ tento „*najtrpkjší a najpokorujúcejší kalich*“, ako ho

nazývala Terézia. Posledné dva roky strávil na invalidnom vozíčku a 29. júla 1894 v 71. roku svojho života nasledoval Louis svoju manželku Zélie do večnosti. Nedaroval svetu vytúženého syna kňaza a misionára, ale patrónku svetových misií a učiteľku Cirkvi Teréziu od Dieťaťa Ježiša.

Prameň: Stéphane-Joseph Piat, *Geschichte einer Familie*,
Johannes-Verlag Leutesdorf

„Tvojím poslaním bude zachraňovať duše.“

*Kňazstvo sa dá definovať troma slovami: obeta z lásky. Byť obetovaný z lásky.
Aby Boh mohol dať svetu takýchto kňazov, začína u matiek.
Jednou z nich je Božia služobníčka *María Concepción Cabrera de Armida*,
známa pod menom *Conchita* z Mexika (1862 – 1937).*

*T*áto realistická a praktická manželka a matka deviatich detí, jednoduchá žena veselej povahy, dokázala vo svojom láskyplnom nasmerovaní na Ježiša veľmi jasne ukazovať ceľ svojjej rodine cestu kresťanskej dokonalosti všedného dňa. Ako veľká mystička a zakladateľka piatich rôznych diel zanechala svetovej Cirkvi 60 000 strán nádherných myšlienok, ktoré jej vnukol Ježiš, a aj bohaté dedičstvo svojho kňazského materstva. „*Z neba budeš pokračovať vo svojej misii pre kňazov,*“ prisľúbil Ježiš 74-ročnej Conchite na sklonku jej života. Za obnovu kňazstva a „nové Turíce“ ochotne darovala Ježišovi všetko, čo jej bolo milé a vzácne. Silu ku každej novej obete z lásky, v ktorej sa vlastne ukrýva hlboké šťastie svätých, čerpala zo svätej Eucharistie a z Panny Márie. Tú, ktorá sa vždy chcela stať iba „*kňazskou, skrytou svätou*“, môže v tomto eucharisticko-mariánskom zmýšľaní nasledovať každý.

*C*onchita prežila svoje šťastné detstvo a mladosť na haciende, na veľkom sedliackom hospodárstve svojich hlboko veriacich a dobročinných rodičov. Temperamentná a citlivá zároveň, aj napriek veľkému množstvu práce doma, mala rada, ako aj jej súrodenci a priatelia – plávanie, potápanie, plavbu na kanoe a jazdu na koni. Zo všetkého najviac však bolo toto pekné dievča s krásnymi očami očarené hudbou. Často hrávala na klavíri a súčasne zvučným hlasom spievala piesne, ktoré si sama skladala.

*O*d skorého detstva sa u Conchity prejavilo účinkovanie Božej milosti. „*Matka vnukla mojej duši lásku k Matke Božej a k svätej Eucharistii. Moje prvé sväté prijímanie bolo na sviatok Nepoškvrnenej v roku 1872, v deň mojich 10. narodenín ... Nespomínam si na nič iné ako na neopísateľnú vnútornú radosť a na šťastie, že som mala oblečené biele šaty. Od tohto dňa sa moja láska k Eucharistii neustále*

zváčovala ... A keď som mala 15, 16 rokov, pustili ma na svätú omšu každý deň. Bola som veľmi šťastná, keď som smela ísť na sväté prijímanie! Niekedy, keď som jazdila na koni, pomaly – slovo za slovom som meditovala modlitby k Najsvätejšej sviatosti a preblahoslavenej Panne. Moje detské srdce v tom nachádzalo neopísateľnú radosť.“

Conchita mala rovnako rada aj bály a radostné oslavy na otcovskej haciende, kde sa vždy zišlo pol dediny a ju ako žiadanú tanečnicu obletovalo často aj dvadsať mladých mužov.

„Obliekala som sa pekne a elegantne, aby som sa páčila,“ hovorila, „ale v hĺbke duše som prežívala veľkú túžbu po modlitbe ... Keď som išla spať, zobrala som do rúk kríž... Zaplavila ma nevýslovná láska a moje srdce bolo úplne ponorené v Ježišovi. Ježiš ma priťahoval k sebe ... a naplnil ma svojou blaženosťou. Potom tento dojem znovu zmizol a ja som sa zasa vrátila k môjmu životu ľahostajnosti, márnivosti a samopaše. Vo svete lichôtok a rozptýlení ... som počula vnútorný hlas, ktorý mi hovoril: ‚Tvoje šťastie je inde!‘“

„Prežívala som obrovskú prázdnotu, ktorú som zamýšľala vyplniť svadbou. Vždy, keď som prijala alebo navštívila Najsvätejšiu sviatosť, povedala som Ježišovi:

„*P*ane, cítim sa taká neschopná milovať ťa, preto sa chcem vydať. Daruj mi veľa detí, aby ťa milovali viac ako ja.““

Conchita bola deväť rokov zasnúbená so svojím Panchom. Často si písali a Conchita neskôr rozprávala: „Krášlila som sa pre neho, išla som do divadla, aby som ho videla, ale aj napriek tomu som nezabudla na Boha. Od prvého stretnutia som sa snažila Pancha viesť k Bohu, hovorila som ... mu o láske k Panne Márii a pobádala som ho, aby tak často, ako je to len možné, pristupoval k sviatostiam.“ Keď sa Conchita ako 21-ročná vydala, pri svadobnej hostine si od svojho manžela vyprosila dve veci: aby mohla denne chodiť na svätú omšu a aby nežiarlil, pretože na to nikdy nebude mať dôvod. „Od našej svadby až do dňa svojej smrti mi nikdy nebránil ísť každý deň na sväté prijímanie. Verne dodržal svoj sľub a vzorne sa postaral o deti, až kým som sa nevrátila domov. Aj neskôr, keď bol už ťažko chorý, hovorieval: ‚Len choď na sväté prijímanie.‘“

Pri eucharistickom Pánovi čerpala Conchita potrebnú silu, aby vedela byť trpezlivá a plná lásky voči svojmu manželovi, ktorý bol síce nežným a ústretovým manželom a pre ich deväť detí tiež srdečným a dobrým otcom, „ale mal mimoriadne výbušný charakter, bol ako pušný prach.“ Po niekoľkých rokoch sa na počudovanie príbuzných úplne zmenil. Iba Conchita poznala dôvod: „Bolo to dielo milosti a hádam aj moja osobná snaha. Často, keď cítim bremeno mojich povinností a som zavalená tisícami starostí ... keď ma spaľujú vášne a keď sebecká láska a precitlivosť chcú panovať nado mnou ... vtedy idem ako zranené zviera k oltáru a nechám zo seba vytiecť všetok ten jed. Poviem, že som pripravená nechať sa uzdraviť nebeským lekárom ... a od Ježiša si pokorne vyprosujem silu a víťazstvo ... pretože ho milujem.“

„*T*akto rástla, zvrúcnievala a silnela vzájomná láska manželov, živená sviatosťami a spoločným životom modlitby; Conchita sa zverila svojmu denníku: „Láska k môjmu manželovi, ktorá bola plná nežnosti, mi nikdy nebránila milovať Boha. Moja láska k manželovi bola jednoduchá, bola úplne zahalená do mojej lásky k Ježišovi.““

Ale pretože iba Boh sám dokáže celkom naplniť dušu každého človeka, musela aj Conchita zakúsiť: „Aj napriek veľkej добрote môjho manžela som sa stále viac približovala k Bohu, aby som v ňom hľadala všetko to, čo mi chýbalo; pretože moja vnútorná prázdnota sa zväčšovala aj napriek môjmu šťastnému manželstvu a svetskému šťastiu.“

*K*ed po vyše šesnástich rokoch manželstva (v r. 1901) Pancho nečakane zomrel, 39-ročná vdova, „ktorej srdce tak rýchlo a silno priliplo k ľuďom a veciam, sa utiekala k svätostánku, aby tam našla oporu a načerpala silu. Och, keby moje srdce nebolo malo oporu! Až pri slovách modlitby: ‚bud' vôľa tvoja ako v nebi tak i na zemi‘, som pocítila silu ... a dokázala zniesť túto hroznú ranu.“

*J*ežiš teraz definitívne zveril Conchite úplne novú duchovnú úlohu, na ktorú ju už roky pripravoval: „Tvojou misiou bude zachraňovať duše. Tvojím vznešeným poslaním na zemi je prinášať sa ako obeta za moju Cirkev, obzvlášť za jej pastierov. Prajem si, aby si bola mojou hostiou ... a obetovala sa spolu so mnou deň a noc, tak často, ako je to len možné, na všetkých paténach sveta.“

Navonok ostala matka Conchita pri svojej rodine – „uzavretá vo vnútornej svätyni svojej duše“, kde 35 rokov v skrytosti trpela za posvätenie kňazov.

Ježiš sám jej vysvetlil: „Existujú duše, ktoré vysviackou prijali kňazské pomazanie. No existujú ... tak isto kňazské duše, ktoré majú kňazské poslanie, hoci nemajú ani hodnosť, ani vysviacku kňaza. Obetujú sa v zjednotení so mnou ... Tieto duše veľmi pomáhajú Cirkvi duchovným spôsobom.“

*„Zabudni na všetko
a predovšetkým na seba samotnú ...
Dostala si tú najvyššiu misiu,
poslanie kňaza ...
... nie, aby si ma držala v rukách,
ale vo svojom srdci.“*

Slová Pána Ježiša Conchite z Mexika

Tajomstvo Marty Robinovej

*T*o, ako mohlo jednoduché dievča Marta Robinová (1902 – 1981) z francúzskej sedliackej rodiny, 50 rokov ochrnuté, poznačené stigmami, trpiace každý týždeň Ježišovo umučenie, slepé a bez prijímania akejkoľvek potravy, žiť len z Eucharistie, ostáva Božím tajomstvom. Rovnako veľkým tajomstvom je i to, ako mohla, vyzbrojená vnútornou silou, dennodenne prijímať vo svojej tmavej izbe nekončiace sa zástupy ľudí. Táto 78-ročná stigmatizovaná žena prijala počas svojho života viac ako stotisíc návštevníkov rôznych rás a národností, ktorí u nej nachádzali radu, nádej, obrátenie. Boli medzi nimi žiaci, ale aj ministri, šľachtici, filozofi a vedci, žurnalisti, herci, kardináli, mnohí biskupi, opáti, teológovia. Spoznala viac ako 600 kňazov. Pre nich všetkých sa stala táto mystička duchovnou matkou. Keby sama nežila hlboko kňazsky, nikdy by to nedokázala.

So svojou vyslovene veselou povahou musela Marta viac ako 10 rokov vnútorne bojovať, kým s oddanosťou dokázala prijať utrpenie. Rada spievala a tancovala, bola usilovná i pri práci na statku. Pre 16-ročné dievča, ktoré ako jediné v rodine praktizovalo vieru a malo krásny dôverný vzťah k Panne Márii, predstavovalo stupňujúce sa utrpenie i následné ochrnutie ťažký vnútorný boj. Mnoho strán z jej denníka vypovedá o hlbokkej tme, ktorú prežívala. Keď sa v roku 1929 pre ochrnutie rúk musela zriecť obľúbeného šitia a vyšívania, ešte skoro celý nasledujúci týždeň si nechala na prste náprstok a až potom našla silu priniesť i túto obeť a dovolila matke, aby jej ho zvliekla z prsta: „Teraz ho môžeš dať dole.“

Koncom roka 1930, keď mala 28 rokov, sa jej Ježiš spýtal: „Marta, chceš byť ako ja?“ Naplnená mimoriadnou milosťou mu dala svoje áno a krátko nato sa mu – prebodnutému ženíchovi – stala podobná tým, že nosila na tele stigmaty a každý týždeň prežívala jeho utrpenie. Marta raz povedala: „Môj život je ako neustála svätá omša. Nikdy som nemala pocit, že moja posteľ je posteľou. Je skôr oltárom, krížom ... Cez utrpenie sa učíme milovať blížnych, oddávať sa Bohu a odpútať sa od sveta. V utrpení sa učíme vidieť a rozumieť. V utrpení sa učíme povzbudzovať trpiacich, mať s nimi súcit, utešovať ich.“

*S*polu s Ježišom trpela za druhých: „Ó, Ježišu, hodný poklony, prijmi túto obeť, ktorú ti mlčky prinášam pre dobro mnohých miliónov ľudí, ktorí ťa nepoznajú a nemilujú, za obrátenie hriešnikov, za tých, ktorí zblúdili, sú ti neverní, za apoštolát a posvätenie všetkých tvojich milovaných kňazov.“ Práve kňazom patrila jej mimoriadna materinská láska. Azda nikto nepoznal toľko kňazov ako Marta, ktorá už ako 10-ročná povedala: „Našla som Boha zvlášť v kňazoch. Pohľad na nich ma vždy povzbudzoval k modlitbe. Pohľad na nich sa ma vždy dotkol.“

Marte často pripisovali prekvapujúce zázračné uzdravenia. U Boha vyprosila aj narodenie mnohých detí. Tí, ktorí k nej prišli zaťažení starosťami, odchádzali obnovení na duchu a vrátili sa ku sviatosťam. Často stačilo len jednoduché slovo, jej pohľad, úsmev. Niektorým návštevníkom sprostredkovala úplne nový kňazský postoj k utrpeniu. Istá žena raz povedala: „Marta roztrhala závoj, ktorý ma robil slepou. Ona mi pomohla pochopiť, aby sme zobrali bremeno na svoje plecia, pretože i Ježišov krok do večnosti viedol cez ukrižovanie. Od tej chvíle som si zvykla obetovať Bohu svoje utrpenie a

starosti. Samozrejme, je to boj – deň za dňom, ale Marta ma naučila prijať všetky skúšky a obetovať ich. Je to tá najväčšia milosť, ktorú mi mohla vyprosiť. Dala mi vreľú túžbu každý deň sa modliť. Áno, na jej príhovor sa bez hluku, celkom potichu uskutočnil môj návrat k Bohu.“

To nás neprekvapuje, pretože Marta si bola vedomá: „Viac ako kedykoľvek predtým je mojím krásnym poslaním a mimoriadnym povolaním modliť sa za všetkých, ale zvlášť za kňazské duše, za kňazov, misionárov, rehoľníkov.“

S jemnou diskretnosťou dovedla Marta niekoľkých kňazov k novej kňazskej identite, k pochopeniu, o čo v skutočnosti v kňazskom povolaní ide. Zažil to i istý belgický kňaz, ktorého si oblúbili mnohí veriaci a pre jeho výrečnosť ho pozývali na rôzne duchovné cvičenia, ba i do rozhlasového vysielania. Jeho úspech hovoril sám za seba. Jedného dňa mu však pri upratovaní kostola padla na nohu socha sv. Jozefa. Táto nehoda ho poznačila nielen fyzicky, ale aj psychicky. Niekoľko mesiacov nemohol viesť žiadne duchovné cvičenia. Keď prišiel k Marte, chcel sa jej postťažovať a so všetkým zveriť, no skôr, ako by vydal zo seba čo i len slovko, s úsmevom mu povedala: „Otče, s vašou nohou robíte pre Božie kráľovstvo oveľa viac, ako ste počas celého života urobili vašimi ústami!“ Vtedy pochopil, že obetované utrpenie nás vedie k zjednoteniu sa s Bohom. A to je práve to rozhodujúce, čo má moc nad srdcami.

Iný duchovný otec, ktorý vo svojej diecéze viedol duchovné cvičenia pre mládež i dospelých celých 33 rokov, navštívil Martu 30-krát. O jednej skúsenosti s ňou povedal: „Raz na Veľký piatok, keď som sa s niekoľkými kňazmi nachádzal v Martinej izbe a ona prežívala Ježišovo umučenie, páter Finet nám posvietil baterkou a ukázal nám rany na jej čele, krvavé slzy na líkach a na šatke, ktorú mala položenú na hrudi. Keď som počul Martu neprestajne stonať, začal som plakať nad svojimi hriechmi.“ Áno, Marta vo svojej modlitbe niesla kňazov spolu s ich slabosťami. Neposudzovala tých, ktorí sa vzdali svojho povolania. „Pre mňa neexistujú padlí kňazi, len poranení, zranení kňazi.“

Známe bolo aj Martino „cestovanie“ krížom-krážom po celom svete. Vedela o rôznych skutočnostiach, miestach a krajinách. „Cestujem v Bohu. Berie ma tam, kam chce,“ potmehúdsy vysvetľovala svoje bilokácie. A preto ani nezatajovala svojmu duchovnému otcovi, že bola prítomná pri smrteľnom zápase a smrti pápeža Pia XII.

*R*az, keď jej misionár páter Renirkens rozprával o svojom 14-mesačnom pobyte v jednom čínskom väzení, Marta ho prerušila v rozprávaní. „Veľmi jemne a precízne dopĺňala moje rozprávanie určitými detailmi a epizódami, ktoré boli príliš bolestivé a o ktorých som dovtedy nikomu nehovoril. Ohromene som sa jej spýtal: „Marta, vy ste predsa neboli so mnou vo väzení?! Ako teda môžete poznať čínsku krajinu, kostoly, nemocnice, ktoré tu v Európe nikto nepozná? Na moju otázku mi dala jednoduchú a nečakanú odpoveď: „Ach, viete, Ježiš je tak často v Číne!““

*P*ri všetkých tých návštevách ostala Marta až do konca celkom obyčajným človekom. Tá, ktorá nič nejedla, sa potešila, keď jej z času na čas dali ovoňat mandarínky alebo čerstvé jahody a uložené v miske jej ich nechali pri posteli. Bola slepá, no milovala kvitnúce rastliny. Zvlášť sa jej páčili orchidey, ktoré jej potom návštevníci presne opisovali. Pozorne načúvala radostnému detskému smiechu alebo tikaniu nástenných hodín. Očividne ju potešilo i to, keď sa mohla dotknúť páperia malých kuriatok alebo pohladkať srst mladého zajaca. No zároveň hovorila: „Neustále som trpela,

deň i noc. Človek kráča a kráča bez toho, aby vedel, kam ho Boh vedie... Buď oslávený, Ježiš, za to, že si ma tak nežne niesol po dlhej ceste.“ V tomto postoji sa modlila Marta Robinová za „nové Turíce lásky“, ktoré predpovedala a videla prichádzať na celú Cirkev. Za to obetovala celý svoj život.

Pramene: Theresia Westerhortsman,
Passion für die Priester, Be&Be-Verlag
Heiligenkreuz, 2012

Bernard Peyrous, Das Leben der Mystikerin Marthe Robin,
Parvis Verlag 2008

*„Niekto raz povedal:
Nikto nerobí väčšiu misiu ako svätec,
ktorý je zatvorený medzi štyrmi stenami.“*

Marta Robinová

Život je nádherný

*Svätý Otec Ján Pavol II. vyhlásil 7. júla 1997 Carlu Ronci (1936 – 1970)
z Talianska za ctihodnú. Je žiarivým príkladom mladej ženy,
ktorá svojím entuziazmom a radosťou zo života s kňazskou odovzdanosťou
priviedla k Bohu nespočetne veľa ľudí.*

Toto pekné dievča, podnikavé a rozhodné, trávilo svoj voľný čas na pláži – ako všetci jej rovesníci z Torre Pedrera pri Rimini – rada plávala a opaľovala sa. Carla milovala romány a filmy, avšak jej skutočnou vášňou bol tanec. Nebolo slávnosti, na ktorej by sa v sprievode svojich rodičov neobjavila. Bola pýchou svojho otca, mnohí ju obdivovali a uchádzali sa o jej priazeň. Neskôr o tomto období svojho života napísala:

„Do svojich štrnástich rokov som sa bezhlavo hnala za všetkým, čo – ako som verila – mohlo vyplniť prázdnotu a nepokoj v mojom vnútri. Jednu zábavu striedala druhá a ja som sa márne pokúšala prehlušiť svoju vnútornú túžbu.“

Keď v roku 1950 v ich farnosti uršulínky otvorili škôlku, vídala Carla tieto sestry, ako veselé a šťastné idú každé ráno za každého počasia na svätú omšu. Po prvý raz jej prišlo na um, že život by mohol mať aj hlbší zmysel, a vtedy v jej mladom živote prišlo k radikálnemu prevratu: „Raz večer, keď som sa v tanečnej sále opierala o okno, zrazu som v záblesku svojej fantázie videla obrysy tváre, pohľad a

úsmev, aký som ešte nikdy predtým nevidela. V srdci som počula hlas a pozvanie. Cítila som odpor k sebe samej. Keď som sa pozrela do minulosti, nevidela som v tých uplynulých štrnástich rokoch nič, čo by ma tešilo, a moja budúcnosť visela nad veľkou priepasťou.“ Celú noc nemohla zabudnúť na pohľad tej tváre.

*B*ol to Ježiš. Ráno sa rozplakala a sľúbila mu, že celý jeden rok sa vzdá tanca. Tým sa začal jej príbeh lásky k Pánovi a úplne šťastný a naplnený život. „Samotná myšlienka, že vlastným Ježiša, mi spôsobuje takú veľkú radosť, že ju neviem slovami opísať. Som šťastná, lebo viem, že on ma miluje.“

Svoje prirodzené schopnosti odteraz celkom vložila do služby apoštolátu. Vstúpila do hnutia Katolícka akcia a vo farnosti sa starala o deti a mladých. Bola presvedčená o tom, že: „Pán dnes potrebuje svedkov, ktorí o ňom svedčia viac svojím vlastným životom a príkladom, než kázňami.“ Preto si dávala záležať na svojom zovňajšku: „Chcem, aby prostredníctvom mňa mali druhí dobrý dojem z teba, Ježiš.“

Čím ďalej tým viac sa v jej živote začalo všetko točiť len okolo toho, aby v dušiach zapálila lásku k Ježišovi. Prosila ho: „Musíš sa cez môj úbohý život zjaviť druhým.“ A Pán Ježiš ju očividne vypočul. „Spomínam si, akoby to bolo len včera, že ma duše začali naozaj nasledovať.“

Ako dobrá pastierka po boku svojho farára mohla hľadiť na neuveriteľne plodný apoštolát vo farnosti, napriek tomu však stále viac cítila túžbu utiahnúť sa do kláštora a svet celkom zanechať. Jej priateľstvo so sestrami vo farnosti ju viedlo k uršulínkam, no jej otec s takýmto rozhodnutím svojej dcéry vôbec nesúhlasil. Navštevoval ju a naliehal na ňu tak vytrvalo, až nakoniec 22-ročná Carla poslúchla radu svojej predstavenej a vrátila sa domov. Jej odpoveď, napriek bolesti, bola: „Pre teba, Ježiš, a pre duše!“

Pravá radosť nás robí veľkodušnými

*B*olo očividné, že Boh mal s Carlou celkom iný plán. Ale aký? S plným nasadením sa počas svojho krátkeho voľna venovala aktivitám vo farnosti. Založila niečo ako malý seminár, aby podporovala povolania k životu zasvätenému Bohu, otvorila malé kino, v ktorom premietali dobré filmy, viedla kurzy pre snúbencov, starala sa o knižnicu a rozširovanie náboženskej literatúry. „Myslím, že ak chceme našim mladým pomôcť, musíme ich veľmi milovať. Musíme im preukázať dôveru, počúvať ich a neukázať pritom únavu a predovšetkým neukázať, že nás niečo pohoršilo. A musíme im ukázať náš záujem aj pri tých najbezvýznamnejších veciach.“ To bola jej pedagogika, ktorú sa nenaučila z kníh, ale pri pohľade na Ježiša. K nemu prinášala každého svojho zverenca: „Tebe ich všetkých zverujem. Naše deti sa musia stať dobrými. Musia sa stať svätými.“

Carlina veľká príťažlivosť spočívala v jej obrovskej radosťi zo života: „Duša, ktorá je v Božej milosti, žije v radosťi, lebo všetko jej slúži na to, aby sa rozdávala, aby milovala, aby prinášala zadostučinenie a aby ďakovala.“ Táto skutočná radosť bola plodom mnohých malých rozhodnutí, ktoré jej dušu urobili silnou a živou. Z jej zápiskov v denníku môžeme vytušiť, ako veľmi o túto radosť bojovala: „Nesťažovať si: miesto, na ktorom si, potrebuješ, lebo je to miesto, ktoré Boh vo svojej prozreteľnosti pre teba vybral a pripravil. Na mieste, ktoré pre teba Boh chcel, máš všetky milosti potrebné pre tvoje posvätenie. Na inom mieste by si ich nemala.“

Carlin život nebol ľahký. Po rannej svätej omši pracovala celý deň v obchode svojej matky, kde predávala ovocie a zeleninu. Večer šila a svojim malým zárobkom pomáhala chudobným a chorým a starala sa o mladých vo farnosti; všetko to bolo veľmi namáhavé a aj psychicky veľmi náročné. Často ale hovorievala: „Život je krásny, a keď miluješ, je nádherný.“ Chcela sa Ježišovi celkom darovať zložením sľubov. Túžba jej srdca sa stala skutočnosťou, keď vo veku 25 rokov spoznala sekulárny inštitút Služobníc Matky milosrdenstva. 6. januára 1963 zložila svoje sľuby a Ježišovi ponúkla svoj život za posvätenie kňazov. Konečne sa stala Kristovou nevestou! „*Len pre neho sa snažím byť živým príkladom, kdekoľvek sa nachádzam a čokoľvek robím. Vo svätom prijímaní prijímam Ježiša, aby mohol vo mne a skrze mňa žiť.*“ Jedno dievča, o ktoré sa Carla starala, dosvedčuje: „*Carla bola pre nás živým evanjeliom. Nemala strach z utrpenia. S radosťou prijala každú ťažkosť, ktorá jej prišla do cesty.*“

Carla svojou horlivosťou a odovzdanosťou natoľko dospela, že s úsmevom dokázala prijať aj správu, keď jej oznámili, že má rakovinu pľúc. „*Boh ma skúša chorobou, ktorá – ako som presvedčená – je rozhodujúcou pre moju misiu. Pred očami mám môjho Ukrižovaného, a keď naňho hľadím, je mi ľahšie. Som pripravená na všetko. Viem, že utrpenie nepochádza od neho, ale radosť áno. A tej mám toľko, že na všetko ostatné zabúdam. Mám pocit, že Ježiš zostupuje z kríža, aby mi prenechal svoje miesto. Myslím, že ma chce mať skutočne ukrižovanú, lebo vie, že utrpenie s ním je pre mňa radosťou ... Moje motto zostalo vždy to isté: Pre Ježiša a pre duše. Aká veľká sila vychádza z tohto úmyslu a z tejto jednoty! Aj keď mám veľký strach, zároveň mám hlbokú túžbu darovať sa, obetovať, milovať; a napriek tomu cítim, že život je nádherný.*“

2. apríla 1970, pár dní pred jej 34. narodeninami, rakovina vyhasila jej pozemský život. Jej úloha na zemi bola vyplnená. Z posledných síl šepkala: „*On je tu! Pán prichádza a usmieva sa na mňa. Dovidenia v nebi!*“

Prameň: F. Lanfranchi, Carla Ronci,
Edizioni Il Ponte 2004

Pár týždňov pred smrťou napísala z nemocnice v Bologni:

„*P*ane, mám len toto moje srdce, ktoré je naplnené tebou, Nekonečným. Toto srdce, ba aj môj celý život ti darujem za kňazov. Keď potrebuješ zmiernu obeť na zadostučinenie za ich pády, za ich neveru, za to, čo by mali robiť a nerobia, a za to, čo by mali radšej nechať a robia. Pane, dávam sa ti za nich ako táto zmiernu obeť. Som pripravená na všetko, na všetko, ale nedopusť, aby nám chýbala tvoja Sviatosť, lebo kňaz je tvojou Sviatosťou. Daj, aby bol čistý a nepoškvrnený, taký, akým ho chceš mať ty.“

Obeta lásky za kňazov

Ctihodný karmelitánsky brat Fra Immacolato Brienza (1922 – 1989) z Talianska dostal od Boha nevšedné povolanie. Hoci nebol kňazom, daroval sa ako zmierna obeta za záchranu a posvätenie kňazov a duší zasvätených Bohu.

*D*vadsiatysiedmy jún 1938 sa začal ako každý iný deň v dome rodiny Brienza v Campobasse. Mama Lorenza pripravovala raňajky pre svojho manžela a ich sedem detí. 15-ročný Aldo sa však dnes neustále sťažoval na bodavú bolesť v ľavej nohe. Cítil, akoby sa mu kolmo do nohy vrýval kliniec. Okrem toho dostal vysokú horúčku. Diagnóza znela *osteomyelitída*, infekcia kostnej drene, choroba, ktorá v tom čase bola nevyliciteľná a ktorá mala Alda na 51 rokov pripútať na posteľ.

S postupom choroby chlapec už onedlho dokázal hýbať len rukami, mohol zdvihnúť hlavu a trochu hrudník. Všetko ostatné bolo ochrnuté. Na nohe mal otvorenú ranu a cítil bolesti v celom tele. Nebolo ľahké vyrovnať sa s touto situáciou, ale v dôvere v Pannu Máriu, ktorú Aldo od malička miloval, chcel všetko trpezlivo znášať. Najprv z celého srdca dúfal v uzdravenie, lebo nebeská Matka mu v jednom sne ukázala, že sa má stať karmelitánom. So zhoršujúcim sa zdravotným stavom Aldo stále jasnejšie spoznával svoje povolanie: „*Mojím poslaním je obetovať sa a trpieť, a tak pre svet získať svätých kňazov.*“ K jeho telesným bolestiam sa pridružila vnútorná temnota a diabolské útoky, ale dostal aj veľa nadprirodzenej útechy. Zjavoval sa mu Pán Ježiš, Panna Mária a viacerí svätí, aby ho v jeho misii povzbudzovali. Sám Pán Ježiš mu vysvetlil, čo je jeho poslaním:

„*Miluj ma, dovoľ, aby som v tebe trpel, aby som do teba vliol to, čo tí, ktorí sú mi zasvätení, odmietajú: kríže, ktoré sú darom môjho vyvolenia. Túžim tých, ktorých som si vyvolil, strhnúť do božského prúdu. Len keby mi dovolili, aby som v nich pôsobil, aké zázraky milostí by som v nich urobil! Chcem, aby v tebe pokračoval môj bolestný život. Nemaj strach pred pôsobením Boha – Lásky, ktorý zbúra ľudské, aby staval božské.*“

So zvláštnym povolením pápeža Pia XII., ktoré je v dejinách karmelu doteraz jedinečným, mohol Aldo na svojom lôžku 11. mája 1948 zložiť do rúk provinciálneho predstaveného večné sľuby ako karmelitán. A krátko nato prijal meno, ktoré mu vybrala sama Panna Mária: Fra Immacolato Jozef od Ježiša. Každý, kto vkročil do jeho izby, ocitol sa ihneď v atmosfére čistoty a pokoja, nedokázal dlho odolávať a hneď otvoril svoju dušu. Fra Immacolato privítal návštevníkov svojím čistým, otvoreným pohľadom a dobrotivým úsmevom a každý sa cítil nanajvýš milovaný. Stále viac ľudí prichádzalo k nemu po radu a pomoc. On zveroval veľké úmysly kláštorom, aby mu pomohli zachraňovať duše: „*Milá matka Giuseppa, chcem vám zveriť jedného kňaza, ktorý sa mi zdôveril so svojím rozhodnutím, že na sviatok Panny Márie chce robiť buď perverzné veci alebo si zobrať život.*“ Pre Fra Immacolata nebolo nič priveľa: „*Chcem, aby bol môj život celkom strávený, obetovaný za svätú vec katolíckeho kňazstva. Bol by som veľmi šťastný, keby som mojou obetou mohol darovať Ježišovi čo i len jedného jediného svätého kňaza.*“

Svojmu duchovnému vodcovi napísal: „Keď naplním moju malú misiu lásky zadosťučinenia tu na zemi, chcem v nej pokračovať aj v nebi, aby som aj tam naveky bol pokornou hostiou na Božiu slávu.“ Právom sa aj dnes obracajú mnohí ctitelia na Fra Immacolata.

Prameň: Giuseppe Biscotti,
Fra Immacolato Brienza, Edizioni OCD Rom 2009

Každý mesiac sa v dome Božieho služobníka stretáva Mons. Giancarlo Bregantini, diecézny biskup z Campobasso Bojano, pri modlitbách a na duchovných prednáškach so seminaristami a budúcimi Bohu zasvätenými osobami svojej diecézy.

V časoch bez kňaza

Čím tvrdšie bolo prenasledovanie komunistického režimu v 70. rokoch, o to svetlejšie žiarila ako skala pevná viera kresťanov. Od Ukrajiny a nemeckej oblasti pri Volge, cez Ural až na Sibír a k najkrajnejšiemu východu Kazachstanu, od Kaukazu až po Solovecké ostrovy v Bielom mori dokazovali muži, ženy a dokonca i deti svojím životom, že nikomu a ničomu sa nepodarilo vytrhnúť im zo srdca lásku k Bohu.

*P*očas jednej kázne v salzburskom dóme nám J. E. Josef Werth SJ, novosibirský biskup, v roku 2007 pripomenul, ako v jeho ruskej vlasti nanovo budujú vieru na základe nespočetných svedkov, ktorí za ňu preliali svoju krv.

„Akí chudobní by sme v Rusku boli dnes, keby sme nemali týchto mučeníkov a vyznávačov 20. storočia! V domovoch našich veriacich okrem obrazov svätých visí často na stene aj fotografia ich kňaza. Jeden bol zastrelený, iný zmizol vo väzení, ďalší nevydržal mučenie a pomiatol sa.

V tridsiatych rokoch 20. storočia, keď kňazi tušili budúce prenasledovanie, vyzvali svojich veriacich, aby aj počas prenasledovania zostali vernými vo viere, aby svoju vieru žili aj v čase bez kňazov. Pripomínali veriacim, ako sa vysluhuje krst v prípade núdze, ako sa vysluhuje sviatosť manželstva bez kňaza, ako pochovávať mŕtvych kresťanským spôsobom, ako sláviť bohoslužbu slova v nedeľu. Potom všetci kňazi zmizli vo väzeniach.

Väčšina veriacich, dnešná generácia seminaristov a naši mladí kňazi už nevideli týchto mučeníkov na vlastné oči, veď odvtedy prešlo viac ako 50 rokov. Ale mnohí z nás prišli do styku s vyznávačmi, s ľuďmi, ktorí síce neboli mučeníkmi v pravom slova zmysle, ale pre vieru si museli veľa vytrpieť.

V mojej domovine Kazachstane, v Karagande, kde som sa narodil, ... bolo za čias Stalina veľa koncentračných táborov. Po diktátorovej smrti sa tábory otvárali a väzni sa postupne dostali na slobodu. V polovici 50. rokov k nám prišlo veľa kňazov, mužov, ktorí pre vieru strávili vo väzení 10 a viac rokov. Títo odvážni vyznávači oživovali a nanovo posilňovali vieru katolíkov. Jeden starý pán mi rozprával: „Už sme sa vzdali všetkej nádeje a už sme ani nedúfali, že v živote ešte raz uvidíme kňaza

a že budeme môcť byť prítomní na svätej omši, že budeme môcť prijať sviatosti. A tu zrazu, možno to bolo dokonca uprostred noci, sa k nám dostalo: „Je tu kňaz, o niekoľko minút sa bude sláviť svätá omša.“ Akí sme len boli šťastní, ako sme len plakali!“ A týchto kňazov som ešte dobre poznal... Ale nielen muži, biskupi a kňazi, patrili k týmto našim svedkom vo viere v ťažkých časoch; patrili k nim i ženy.

O takejto statočnej a silne veriacej žene nám pri inej príležitosti biskup Werth porozprával nasledovnú dojímavú udalosť: Teta Rózka už celých 60 rokov nevidela kňaza a neprijala sviatosti. Keď raz konečne kňaza našla, priznala sa mu: „*Na veľké cirkevné sviatky som mala takú veľkú túžbu po Eucharistii, že som vzala kúsok chleba, namočila ho do vína, a pri spomienke na Ježišove slová, Toto robte na moju pamiatku, som ho zjedla.*“ A pri rozprávaní stále znovu opakovala: „*Ak som niečo neurobila správne, nech mi to Pán Boh odpustí!*“ Keď to rozprávala kňazovi, ten mal slzy v očiach.

Moja matka - „kňaz domácej cirkvi“

*D*vadsiatehodeviateho júna 2014 prišiel biskup Werth do našej Farnosti sv. Petra v Talmenke. Bol to práve deň slávnosti vysluhovania sviatosti birmovania. My sme sa ho spýtali, či aj v jeho duchovnom živote zohrali rozhodujúcu úlohu modliace sa matky. Biskup Werth bez váhania odpovedal: „*Takouto matkou, takouto ženou bola moja vlastná matka. V komunistických časoch bola pre nás, jedenásť detí, kňazom domácej cirkvi.*“

Sotva som vedel rozprávať, už ma matka naučila na otázku „*Kto si?*“ odpovedať „*Som kresťan katolík.*“ Aj na prijatie sviatostí ma pripravovala ona. Hneď ráno pred odchodom do školy, nás, svoje deti, mama zhromaždila k modlitbe a pravidelne to robila aj každý večer. Múdro a rozumne našla vždy správny spôsob a aj mieru pre nás, asi 12 minút. A keďže naša matka dobre poznala liturgické obdobia cirkevného roka, pridala šikovne v pôstnom a vianočnom období aj ďalšie modlitby, takže sa nám modlitba nikdy nezдалa nudná alebo monotónna. Keď bola niekedy v nedeľu situácia veľmi zlá a v dôsledku komunistického režimu priestrená, že sa komunita veriacich nemohla zhromaždiť ani len potajomky v podzemí, modlili sa veriaci vo svojich vlastných rodinách. U nás doma sa, samozrejme, predmodlievala moja matka. My ako deti sme boli vždy šťastné a pyšné na ňu, pretože ona to naozaj robila najlepšie zo všetkých. Tiež, ale len v duchu, chodila matka často na púte. Široko-ďaleko nebol totiž žiaden kostol, kam by mohla naozaj putovať. Áno, z viacerých aspektov viedla naša matka bohatý duchovný život.

Tak sa často stávalo, hlavne v zime, keď sa skoro zotmelo a my staršie deti sme si robili domáce úlohy, že matka zrazu zmizla. Potom sme ju našli v najzadnejšej izbe, v spálni, celkom samu, pohrúženú v modlitbe.“

Prinášať Krísta uprostred bezbožného sveta

*U*ž predtým, než do Talmenky na Sibíri prišiel Thomas Höhle, kňaz z Berlínskej diecézy, a aj pred naším príchodom v roku 1993, tam už desaťročia veľmi požehnané pôsobila Zita Dechand (1908 – 2009). Táto vážená ruská Nemka, matka rodiny a modleníčka, v čase komunistického režimu dodala mnohým ľuďom odvalu, aby urobili prvý krok do „kostolného domu“. Pri každej pastoraľnej návšteve navštívil biskup Werth najstaršiu veriacu svojej diecézy, vypytoval sa jej a pozorne

počúval, keď mu podrobne rozprávala o situácii Cirkvi v čase prenasledovania. Biskup Werth bol už vtedy osobne presvedčený: „Zita bola sväto žijúca žena, bola kúskom dejín s dobrou pamäťou. Bola akoby žijúcou knihou dejín posledných 90 rokov. Ako takmer nikto iný veľmi dobre poznala katolícke tradície, liturgické modlitby a zbierku náboženských piesní v latinskej a nemeckej reči svojej doby.“

*Z*ita sa narodila v roku 1908 v Grafe na Volge (Graf – nemecká katolícka kolónia, Krutojarovka). Hlboký náboženský základ jej dali kresťanskí rodičia a strýko kňaz P. Alois Fondrau. Celá rodina, hnaná neustálym hladom a hľadaním obživy, žila kočovným životom a na cestách sa túlala po Gruzínsku, dostala sa až k Čiernemu moru a potom sa vracala znovu späť na Volgu. Zita preto nemohla navštevovať žiadnu školu a až neskôr sa sama naučila čítať a písať, aby si vedela prečítať „posvätné poklady“ – omšové a modlitebné knihy svojho strýka. Neskôr, na Sibíri vo vyhnanstve poznali Zitu ako statočnú kresťanku, ktorá mala dobré vedomosti o viere a zároveň svoje znalosti vedela jasne vyjadriť. Dlhé pasáže evanjelia a nespočetne veľa cirkevných piesní poznala naspamäť ešte aj vo vysokom veku.

Ako dieťa zažila Zita v roku 1917 októbrovú revolúciu a v nasledujúcich rokoch bola svedkom narastajúceho tlaku komunistov na Cirkev. V roku 1941 to zašlo tak ďaleko, že: „*Za pár dní sme museli zanechať dom aj zvieratá. Na našich poliach bola žatva, bohatá a dobrá ako nikdy predtým. A nás len s niekoľkými najnutnejšími vecami deportovali z Volgy na Sibír.*“

33-ročná Zita našla so svojimi štyrmi malými deťmi útočisko u jednej Rusky; jej manžel Anton zomrel v pracovnom tábore: „Boli sme veľmi chudobní! Ale Boh nás zachoval pri živote aj z ničoho! Keďže som sa žobrať hanbila, prijala som každú robotu, ktorá prišla, a svoje malé deti som veľakrát musela nechať samotné a bez dozoru. Večer často od hladu plakali, až kým vyčerpané nezaspali, a ja som plakala tiež od bolesti, lebo som im nemala čo dať jesť. Raz v noci prišla ku mne tá Ruska zo susednej izby a vypočula si moje trápenie. Potom mi povedala: *Chod' von pred dom a popozerať sa na všetky domy na okolí! Nad každým domom uvidíš kríž a možno ten tvoj je tým najmenším zo všetkých.* Neviete si ani predstaviť, ako ma tieto slová utešili!“

Zita ešte viac dôverovala Bohu a čoskoro bola medzi veriacimi v celej oblasti Talmenky tou, ktorá ostatných posilňovala, dodávala im odvahu, utešovala ich a povzbudzovala k odvahe.

*R*oztrúsení katolíci boli ako Zita od roku 1935 až do roku 1993 bez kostola a stáleho farára, bez svätej omše a sviatostí, bez kňazského vedenia a počas ustavičného prenasledovania prenechaní celkom sami na seba. Zita zvolávala veriacich k tajnej modlitbe a k „tichej omši“ (t.j. k bohoslužbe slova) a spievala pritom svojím altovým hlasom. Prednášanie zo svojej „evanjeliovej knihy“ odovzdala zakaždým osvedčenému otcovi rodiny a aj krst prenechala často iným veriacim. Mnohokrát však počas týchto rokov volali Zitu k ťažko chorým a zomierajúcim, pri ktorých sa modlila a zotrvala pri ich smrteľnom zápase často deň aj noc. Nakoniec bdela pri mŕtvych a viedla väčšinou aj pohreby. Za mnohých, ktorí napr. zomreli v táboroch bez pohrebu, ešte aj po rokoch často vedome spievala pohrebné spevy. Už dávno sa naučila pridať k vlastnému utrpeniu aj lásku. Aj ako takmer 100-ročnú sme Zitu počuli opätovne hovoriť:

„*Kríž je mojím útočišťom. Všetko prinášam k päte kríža; tam je všetko v najväčšom bezpečí! Celý môj život, všetko, čím som a čo mám, prinášam ako obeť. Aj keď to nie je ľahké, keď mám stále bolesti. Ale môj kríž nikdy nebol príliš ťažký. Všetko som dokázala ticho znášať, pretože pri päte kríža zostane všetko skryté. Ja som Bohu vo svojom živote za všetko ďakovala. On bol predsa ku mne taký milosrdný!*“

„*K*eby som sa len mohla až do posledného dychu modliť!“ To bolo jediné Zitino prianie v jej starobe. A Boh ju vyslyšal. Takmer úplne slepá sedela celý deň na posteli a stala sa takpovediac zosobnenou modlitbou. Jej denné penzum modlitieb, to bolo 14 až 18 ružencov a ďalšie modlitby, patrili Cirkvi, pápežovi, osobám zasväteným Bohu a seminaristom, rodinám, zomrelým a v neposlednom rade aj jej drahým, aby si zachovali vieru.

Keď sme túto tichú bábušku navštívili, radila nám: „*To je dobré, že sa staráte o Rusov a neveriacich. Naši ľudia sa odsťahovali, ale tí, ktorí tu sú, musia spoznať a milovať Pána Boha!*“

Dvadsať rokov sa Zita modlila za dobrú hodinu smrti a sv. Jozefa si zvolila ako pomocníka. A naozaj si ju Boh povolal 18. marca 2009, v stredu – deň, ktorý je zasvätený sv. Jozefovi, a bola pochovaná 19. marca 2009, na sviatok sv. Jozefa.

Ján Andrejevič Petrov (23 r.), Zitin pravnuke, s vyznamenaním ukončil štúdium hospodárstva a ešte aj dnes pri nedeľnej bohoslužbe v Talmenke stále rád miništruje. „Z mojej milovanej prababky vychádzala dobrota a láska. Bola pravou katolíčkou. Mala vplyv na stovky ľudí tu v Rusku a bola symbolom viery aj pre mňa. Zanechala v mojom srdci predovšetkým túžbu, že chcem byť stopercentným kresťanom. Každý z mojich skutkov, každé z mojich slov nech vedie Božia vôľa a hlboký rešpekt pred mojím blížnym.“

Radost' premieňa obeť

„*K*eď nám Hubert plný nadšenia volal zo Svetových dní mládeže z Paríža v roku 1997 a oznámil nám, že sa stane kňazom, pomyslel som si: „*Tento oheň zo slamy veľmi rýchlo zhasne. Z toho nič nebude, prečo by sa mal stať kňazom?*“ Takto si ešte aj dnes na to spomína jeho otec Jozef Abfalter. Pre Hildegard to bolo celkom iné. Už od jeho narodenia nosila v sebe tichú túžbu darovať svojho prvorodeného Bohu ako kňaza. Keď však potom Hubert skutočne opustil náš rodičovský dom a odcestoval do noviciátu Rodiny Panny Márie, bola to pre nás predsa len bolestná rozlúčka. Vo svojej bolesti prosila Hildegard Pána o slová útechy a vo Svätom písme si otvorila 16. kapitolu z knihy Sirachovcovej: „*Neteš sa z početných synov, ak sú bezbožní, ani radosti z nich nemaj, ak im chýba bázeň pred Bohom. ... Lebo je lepší jediný bohabojný syn ako tisíc (iných) bezbožných.*“ To sa hodilo práve pre túto chvíľu.

Vhodnejšie slová pre nás by sa neboli našli, veď Hubert ešte ako veľmi mladý prežil ťažkú autonehodu a akoby zázrakom bol uzdravený (porov. Víťazstvo Srdca č. 71). Čo lepšie sme mohli dostať než milosť mať syna kňaza? Keď neskôr potom aj naša dcéra Barbara objavila svoje povolanie ako apoštolská sestra v Rodine Panny Márie, mohli sme sa len tešiť. Medzičasom sme toto spoločenstvo už lepšie spoznali a videli sme, že náš syn sa prospešne rozvíja.

*D*nes sme veľmi šťastní, že sme obidve naše deti mohli darovať Bohu; vidíme totiž, že sa na svojej misii v Uruguaji cítia veľmi dobre. Podporujeme ich predovšetkým modlitbou. Keďže teraz máme viac času a vnúčatá nemáme, každý týždeň chodíme na niekoľkohodinovú adoráciu a modlíme sa na úmysly našich detí a ich duchovnej rodiny. Tam pri Pánovi Ježišovi nachádzame útechu s vedomím, že takýmto spôsobom sme im vždy nablízku.“

Dakujeme Bohu!

*P*átnásobní rodičia Karl a Andrea Wachterovci z tirolského Kolsassbergu (Rakúsko) odprevadili na jeseň minulého roka svojho syna Simona do predseminára našej duchovnej rodiny v Ríme.

Andrea: „Urobili sme to s tichou bolesťou a zároveň s veľkou radosťou, pretože nášho syna sme darovali Bohu a nestrácame ho! Zostáva takpovediac ‚v rodine‘, v našej spoločnej duchovnej rodine. Je síce na inom mieste, no vzdialený ‚len‘ osem hodín cesty autom. Keď sa pred 21 rokmi narodil náš prvý syn Daniel, vďaka Panne Márii zažil môj manžel Karl hlboké vnútorné obrátenie. Ako mladý manželský pár sme spoznali Rodinu Panny Márie a spriaznení s týmto spoločenstvom sme mali milosť a silu vychovávať naše štyri deti s pohľadom nasmerovaným na Boha. Miláčik celej rodiny Lisa-Maria, naša najmladšia, sa narodila až jedenásť rokov po našom štvrtom dieťati. Náš život viery, samozrejme, zažil tak pekné, ako aj ťažké chvíle a tiež aj nepochopenie okolia. Ten, kto má viac detí, vie, aká turbulentná môže byť verná večerná modlitba ruženca a s akým bojom je spojená. Predsa som však presvedčená, že za vieru, ktorú sme si dodnes zachovali, vďačíme práve modlitbe, svätej spovedi a každodennej svätej omši, na ktorej sa zúčastňuje aspoň jeden člen našej rodiny. Keďže Simon v júni 2014 ukončil elektrotechnickú školu s vyznamenaním a pritom je aj veľmi hudobne nadaný, niektorých jeho rozhodnutie veľmi prekvapilo. Na druhej strane však viacerí ľudia hovorili: ‚*Tento chlapec raz pôjde inou cestou.*‘ To sa ma ako matky veľmi dotklo, pretože som vždy cítila, ako Panna Mária zvlášť ochraňovala Simonovo srdce.“

Karl: „Tichým úmyslom mojej modlitby ako otca vždy bolo, aby sme z rodiny mohli darovať Bohu aspoň jedno duchovné povolanie. A teraz, keď sa tak už stalo, si prajem iba jedno – aby sa náš Simon stal mariánskym kňazom. Ako rodičia sme sa často modlili za to, aby raz všetky naše deti jasne spoznali cestu, ktorú im určil Boh, a aby tomuto Božiemu zámeru dokázali slobodne povedať svoje áno. A tak sa teraz tešíme s naším chlapcom, ktorý cíti, že ho volá Pán. Tešíme sa spolu s ním, i keď nám bude doma chýbať jeho citlivá, chápajúca a ochotná povaha.“

Andrea: „Veríme tomu, že prázdne miesto po našom Simonovi zaplní v našej rodine sám Boh.“

Dať v živote Bohu prvé miesto

Tak ako zveruje Boh kňazovi duchovné vedenie a formáciu jeho farskej rodiny, tak dáva kresťanským manželom poslanie, aby oni tú svoju rodinu zakorenili vo viere a v láske k Bohu. Aké požehnané účinky na deti a vnúčatá môže mať život modliacich sa a túto úlohu zodpovedne si plniacich rodičov, sme videli v jednej rakúskej rodine žijúcej blízko mesta Kitzbühel.

Otec Matthias Danzl: Moji rodičia, ako aj rodičia mojej ženy boli hlboko veriaci. Na našom hospodárstve sme sa každý deň modlili ruženec a ako chlapec som každý večer kľačal v posteli pred obrazom sv. Uršuly a v modlitbe som si vyprosival dobrú ženu. Obraz patrila mojej hlboko veriacej tete Uršule, ktorá zomrela na leukémiu ako 19-ročná. Za veľa vďačí moja rodina jej modlitbe a obete vlastného života. Mimochodom, moja skrytá modlitba k sv. Uršule bola vypočutá osobitým spôsobom, pretože ako 30-ročný som Božím riadením spoznal „moju Uršulu“, moju budúcu ženu. Na našom hospodárstve, o ktoré sa stará naša druhá dcéra Uršuľa so svojou rodinou, si dodnes uctieваме obraz sv. Uršuly. A často si pomyslím, že sv. Uršuľa je istotne patrónkou celej našej rodiny.

Dcéra Theresia: Doma nás bolo päť dievčat. Od malička sme celkom prirodzene vrastali do života viery a teraz ju praktizujeme aj vo vlastných rodinách. Tu niet o čom diskutovať! Čo sa týka Boha, už ako 16-ročná som mala svoj vlastný smer. Bolelo ma, keď si z Boha uťahovali na oslavách a v divadelných hrách alebo keď pohrdavo o ňom hovorili. Priznávam, 25 minút modlitby ruženca s celou rodinou každý večer sa mi vtedy zdalo byť niekedy veľmi dlho. Napriek tomu som bez týchto minút zostať nechcela. Pre mňa bolo isté aj to, že svoj život chcem bezpodmienečne žiť s Bohom, a keby som sa raz mala vydať, môj budúci by so mnou musel vieru prežívať. Najkrajším vzorom mi bolo šťastné manželstvo našich dobrých rodičov. Mame sa pritom podarilo sprostredkovať nám celkom prirodzenú lásku k Panne Márii.

Ako 20-ročná som potom spoznala Huberta. Ako „tradičný kresťan“ mi v nedeľu povedal: „Už som síce dlho nebol na svätej omši, no dnes je také pekné počasie, radšej pôjdem na hory.“ Na to som mu milo, ale celkom jasne odpovedala: „Hubert, či je pekné, alebo zlé počasie, pre mňa je svätá omša každú nedeľu. Hotovo!“ Asi len kvôli mne išiel potom párkrát na svätú omšu bez komentára, až kým neprišla Veľká noc. Tu som mu pripomenula: „Určite vieš, že bez svätej spovede nemôžeme skutočne prežiť veľkonočné sviatky. Ako dlho si už nebol na svätej spovedi?“ – „Od strednej školy.“ A tak som mu dala podklady, aby sa dobre pripravil. No keď nadišiel deň spovede, Hubert povedal: „Nemaj mi to za zlé, ale ja to nedokážem!“ – „Dobre,“ odpovedala som pokojne, „ale potom to my dvaja musíme nechať tak. Myslím, že si musíš nájsť inú. Pretože z náboženského hľadiska mám pre teba príliš priamy smer.“

Hoci som mala Huberta rada a ako osoba mi veľmi imponoval, každý z nás išiel svojou cestou. Istým spôsobom mi dokonca odľahlo. Veď existovalo tak veľa mládežníckych skupín, do ktorých som chodila: mládežnícka, folklórna, divadelná, spevácka!

*H*ubert: Keď bol zrazu koniec, sprvoti som to nebral celkom vážne: „*Veď to nie je možné, aby sa nám to nepodarilo len kvôli viere,*“ povedal som Thresi. „*Áno, je to možné,*“ odpovedala mi rázne. – „*Ale veď my sa k sebe tak dobre hodíme!*“ – „*Môže byť, no postoj k viere je dôležitým bodom, ktorý sa mi u teba nepáči.*“ Tak som jej rozhodnutie musel prijať.

Milé, živé dievča mi však neschádzalo z mysle a takmer po roku som s kyticou kvetov zašiel do alpského salašníctva, kde Thresi pracovala. Opýtal som sa jej: „*Ako sa máš?*“ – „*Mám sa veľmi dobre,*“ povedala s úsmevom, „*a ako sa máš ty?*“ – „*Ja sa nemám tak dobre.*“ – „*Si chorý?*“ – „*Nie, chýbaš mi.*“ – Zaujímavé bolo, že nemala námietky proti ďalšiemu stretnutiu. Tak sme išli spolu na ples, spolu sme tancovali, veľa sme sa rozprávali a čoskoro sme sa lepšie spoznali.

*T*heresia: Až teraz som sa dozvedela, že Hubert mal zostať na hospodárstve, kde to nebolo také jednoduché ako v mojej harmonickej a veselej rodine. Okamžite som Huberta začala zahŕňať všetkými mojimi modlitbami. Darovala som mu ich všetky: moju rannú modlitbu, poludňajšiu a večernú modlitbu, modlitbu k anjelovi strážcovi, modlitbu k Duchu Svätému či modlitbu za dobrého životného partnera a ruženec. Všetky tieto modlitby som mu napísala aj na papier a povedala som mu: „*Hubert, buď sa odteraz budeme spolu modliť, alebo sa definitívne musíme rozísť. Nerob to však kvôli mne! Musíš to sám chcieť; pred Bohom! Veď to, čo človek nepozná, čo sa nenaučí a čo pravidelne nepraktizuje, to si nemôže ani obľúbiť.*“ Tak sme sa začali pri každom stretnutí spolu modliť, niekedy v kaplnke a často u mňa doma. Niekedy to vyšlo akurát tak, že Hubert zostal večer na modlitbu ruženca, čo sa mojim rodičom, samozrejme, páčilo. Dokonca aj na svätú omšu sme chodievali spoločne.

*H*ubert: Keďže sme sa doma často nemodlili a moji rodičia boli príležitostnými kresťanmi, zo začiatku mi pravidelná modlitba s Thresi padla zaťažko. Veď ja som človek, u ktorého musí mať všetko hlavu a pätu. To nebolo nič pre mňa. Nič mi to nedávalo a zdalo sa mi to nezmyselné. Musím však povedať, že som sa úprimne snažil. Pomaly, takmer nebadane, som nadobudol osobnú dôveru v Ježiša a vo svojom vnútri som ho prosil, aby mi pomohol a voviedol ma do tajomstva viery. No nešlo to zo dňa na deň, potreboval som na to roky. Zdanlivo sa mi vo všednom dni dobre vodilo aj bez modlitby, a tak som nikdy nevidel dôvod na to, aby som sa obracal k modlitbe.

*T*heresia: Naši rodičia mňa a moje štyri sestry vždy sprevádzali modlitbami. No nikdy ma nenútili do manželstva alebo do rehoľného života. Čo chcel Boh, to cítila každá hlboko vo svojom svedomí. Čo sa mňa týka, v priebehu rokov som sa naučila veľmi si vážiť Huberta, jeho pokojnú, príjemnú, spoľahlivú povahu.

Raz v zime, mala som vtedy 25 rokov, som sa ho priamo opýtala: „*Čo vlastne bude z nás dvoch?*“ Tu ma Hubert požiadal, aby som sa za neho vydala a povedal: „*Thresi, nemusíš sa báť! My traja to zvládame!*“ – „*Koho tým myslíš?*“ – „*No my traja: ty, Ježiš a ja.*“ – Táto veta bola pre mňa rozhodujúca, aby som si bola istá, že Hubert je ten pravý.

*H*ubert: Čo sa týka viery, aj v manželstve som sa niekedy musel premáhať. No moja žena Thresi u nás jednoducho svoju vieru žila dôsledne, Bohu vďaka, bez kompromisov! Ja som to potreboval. Bola to určite tá správna cesta. Inak by som istotne opäť padol do náboženskej pohodlnosti.

*T*heresia: Naším spoločným prameňom sily pre manželstvo a deti, pre prácu na hospodárstve a pre dovolenkárov bola a je až dodnes skutočne modlitba, ktorá nás zvlášť vrúcne spája v bolestných situáciách. Keď mala napr. moja svokra v roku 1997 vo veku 60 rokov ťažkú porážku, boli sme ešte len päť rokov zosobášení a ja som bola tehotná. Medzitým si už mama 17 rokov vyžaduje opateru a ja som hlboko presvedčená: ona, ktorá absolútne sama nič nedokáže, ktorá nevie, prečo a ako dlho bude trpieť, je tým najkňazskejším človekom v našej rodine.

Keď ju náš rodinný priateľ páter Florian poprosí: „*Lisi, mohla by si darovať svoje utrpenie a svoju ťažkú chorobu nám kňazom a rodinám?*“ zakaždým pokorne a celkom oddane prikývne.

Áno, naša mama sa stala nositeľkou milostí, je požehnaním v našom strede. Ona je istotne z nás všetkých najbližšie pri Ježišovi, ktorého skutočne spoznala a naučila sa ho milovať až v utrpení.

Ako vďaka za uzdravenie po ťažkom infarkte v roku 1981 zhotovil Matthias Danzl pekný kríž pri ceste. Vedome ho postavil ako svedectvo viery na dobre viditeľné miesto pred svojím hospodárstvom; so svojou ženou Uršulou si totiž povedali: „Okolo nášho hospodárstva prechádza veľa ľudí. Nech všetci pozdvihnú svoj pohľad k Pánu Bohu a nech vedia, že tu bývajú veriaci ľudia.“ Naozaj sa mnohí zastavujú pred ozdobeným krížom, kde býva zapálená sviečka, a prežehnajú sa. Pre dcéry bolo dôležité, aby si svoju svadobnú fotografiu urobili pred krížom, s pohľadom na Ukrižovaného. A ich otec Matthias si spomína: „Ako často som len chodieval pred kríž s maminkou, kým ešte žila! Tu sme sa veľa modlili za celú rodinu, pretože v tom spočíva najväčšie požehnanie pre všetkých.“

Milí čitatelia!

V tom čase, keď sa pracovalo v našej redakcii na tomto texte, sme ešte ani netušili, že Pán časov a večnosti uznal, že Hubert je už pripravený na stretnutie s ním, a tak si ho 2. februára 2015 povolal k sebe. Hubert zomrel po krátkej ťažkej chorobe, ktorú spolu so svojou manželkou a celou rodinou niesol veľmi hrdinsky a oddane.

*H*ubert: „Z presvedčenia a z lásky k Bohu som v roku 2008 postavil pri našom hospodárstve kaplnku, ktorá je zasvätená Milosrdnému Ježišovi. Nech je milostivým miestom pre moju rodinu a všetkých, ktorí sa v nej zastavia.“

*„Pán můj a Boh můj,
vezmi mi všechno, čo by mi mohlo prekážať
na ceste k tebe;
Pán můj a Boh můj,
daj mi všetko, čo ma môže priblížiť k tebe;
Pán můj a Boh můj,
odním ma mne samému
a daj ma úplne sebe.“*

Modlitba brata Mikuláša